

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 293

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Εσωτερικά και Έπιστολαί απ' εθείας προς τ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

1 (Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΘΩΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρ. 50.— Εξωμ. Δρ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ « ΦΡ. 50— « ΦΡ. 25

ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΑΓΓΛΙΑΣ » Διρ. 1.— » Διρ. 0.50

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα τη, αλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξις δι' όλους, διά ποιήματα
και έμπορικας καταχωρήσεις ιδιαίτερα σιμφώνια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΟΛΙ ΕΡΖΕΣΜΠΕΡΓ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Του Georges Edward

Ο κ. Ραμπελάι ήτο περίλυπος έως θανάτου... Πρώ πέντε ημερών είχε βλθει από το Μπορντώ στο Παρίσι...

Τώρα όμως εδράζοντο από πέντε ημερών στο Παρίσι, είχαν ξεδοθεί ούκ όλιγα εις τα καφέ...

Ένα βράδυ, επιστρέφον από ένα καφέ... Είχε πίνει Ζαν Ζερμέν, το όποιον αγαπούσαν υπερβολικά...

Ο κ. Ραμπελάι δεν είχε ιδέαν για τα δρομολόγια των Παρισινών τραμ...

Μα λέτε, κύριε, να ήταν το τελευταίο; Ο κ. Ραμπελάι την έλυπηθη...

Έσπευσε να την παρηγορήσει: Δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχήτε...

Ο τόπος της φωνής της ήτο τόσο ειλκρινής ώστε ό σ. κ. Ραμπελάι επληρώθη χαράς...

Διάβολε, εκκέπτετο, μόνον τα τίμια κορίτσια φοβούνται να πάνε με τα πόδια...

Επρότεινε άμέσως πρός την άγνωστον δεσποινίδα να την συνοδεύση...

Θά είναι φοβερόν αυτό για μένα, του έλεπε. Ποτέ μου δεν με συνόδευσεν άνδρας.

Η δήλωσις αυτή εκορύφωσε την χαράν του κ. Ραμπελάι. Α, μα αυτή ήτο τύπος και ύπογραμμός ήθικου κοριτσιού.

Επί τέλους! Η γυναίκα που όνειροπολούσε τόσα χρόνια ό αγαθός κ. Ραμπελάι είχε βρεθή στο πρόσωπον της νεαρής εκείνης κόρης...

—Δώσε μου το χέρι σας. Και ό κ. Ραμπελάι, τρέμων από ένθουσιασμόν, προσέφερε τον βραχιονά του...

—Ετελειώσθη διελογισθή. Η γυναίκα αυτή θά γίνη δική μου. Από τώρα πρέπει ν' άρχισω να θεωρώμαι εύτυχής.

Καθ' όλον το διάστημα της συνοδοιπορίας των ό κ. Ραμπελάι δεν έπαυσε να διαβεβαίωσι την άγνωστον του δεσποινίδα...

—Ορισμένως, εκέκθη ό κ. Ραμπελάι, μία φρίντα ούδέποτε θα κάμη δυστυχισμένονένας Ραμπελάι.

—Επί τέλους ή φρίντα εστάθη, έβύθισε το βλέμμα της μέσα σά μάτια του...

—Ναι, αλλά πρέπει να μάθης πώς έδω μέσα όποιος μπη πρέπει νάχη έν πρώτους διακόσια φράγκα στο χέρι...

Ο κ. Ραμπελάι με σχιμμένο το κεφάλι έσπευσε πρός τον σιδηροδρομικό σταθμό...

Κακογλωσσίς FLERT

Τό πάθος αυτό τό ερωτικό, που περιγράφωμε στα προηγούμενα φύλλα...

Ετσι, Φλέρτ είναι ή εκδήλωσις κάποιου φυσικού έλαττώματος που έχουν όλες ή γυναίκες: ν' αγαπούν, να ύπόσχονται...

Αυτό, ή Ικανότης έγκειται στον άνδρα, και μόνο σ' αυτόν. Διότι ή γυναίκα, είναι κωμωμένη από τό φύσι ύποχωρητική στο τέλος...

Η όρεξις του Φλέρτ έρχεται μόνη της: είναι γέννημα μάς εξαραικής μελαγχολίας...

—Ναι, αλλά πρέπει να μάθης πώς έδω μέσα όποιος μπη πρέπει νάχη έν πρώτους διακόσια φράγκα στο χέρι...

Αργύρης Εφτάλιωτης

γοί, όπως π.χ. ο σουστάτος βελούδινο σοφάς, δάραπης της τζάζ μπάντ που γουθενί την Τιτίνα...

—Μά, επί τέλους τί τόν ενδιαφέρουν αυτόν άν τό φόρεμα μου πηγαίνει... και ποιός τόν ρώτησε άν είναι καλά τα μαλλιά μου...

—Μά γιατί ή ερώτησις αυτή; —Αλλά πέ μου, άπάντησε. —Ο νόμος όρζει πονιάς τόν φονεύοντα...

—Εν τοιούτη περιπτώσει πρέπει και ό γέρος εκείνος ν' άδωσθή. Η εκδικισις είναι καμμία φορά πάξις δικαιοσύνης.

—Επί τέλους, Φρανσίνε. Πιλιάς πολύ παρδάσθ. Η περιέργειά σου αυτή πρέπει να παύση.

—Λοιπόν έστω, ως επανέλθωμεν εις τόν κατηγορούμενον. —Πάλι τό ίδια! Σε άπασχολεί λοιπόν τόσον πολύ ό καινούργιος αυτός;

—Αλλά μέχρι τώρα τίποτε δεν άποδεικνύει ότι αυτός έσκότωσε την κόρη του. Μία νέα γυναίκα άτιμασμένη σκοτώνεται. Την βρίσκουν νεκρή στο χρεβάτι της και κατηγορούν τόν πατέρα...

—Ο Κουτσογιάννης ήταν μόνος κοντά στην κόρη του, αγαπητή μου. Ας τ' άφήσωμεν όμως αυτά, εκτός άν θέλεις να με άντικαταστήσης στο γραφειόν αυτό.

Ο κ. Σαραμί έμυλλοσε με όρηγη που δεν μπορούσε να συγκρατήση. Η σύζυγός του προσποιήθηκε ότι δεν τόν έννοιωσε.

—Άκουσε τό όνομα της Ζουλιέτας που έπρόφερεν ό σύζυγός της, εσκότθησε άποτόμος και εφώνασε με φρίκη: —Ποιό όνομα επρόφερες; Ζουλιέτα; Πώς λοιπόν, ή ώραία εκείνη κόρη, που καθόταν κοντά στη γέφυρα του Γάρδωνος;

—Τήν γνωρίζεις; —Δέν θυμάσαι λοιπόν ότι μία μέρα, τό περασμένο καλοκαίρι που μάς έπιασε μία φοβερή βροχή άναγκασθήκαμε να καταφύγουμε σε μία βίλια κοντά στην όχθη του Γάρδωνος; Θυμάσαι άκόμα πόση έντύπρωσι μου έκανεν ή όμορφιά της κόρης εκείνης;

—Ναι, ναι, πράγματι... θυμάμαι τό περιστατικόν αυτό. —Από τότε την είδα δύο φορές. Μία μέρα ήλθε και στο σπίτι —Αλλά τότε θά σου εκμυστηρευθή τίποτε, έλεον ό άναγκαστής γεμάτος άνησυχία και έκπληξιν.

—Μου είπεν άκριτά ώστε αυτή την στιγμή νά μπορώ να βεβαιώσω ότι ό Κουτσογιάννης είναι άθώπος. —Τί λές; Έξηγήσου λοιπόν. —Είπα πώς ό Κουτσογιάννης δεν έσκότωσε την κόρη του. Την τελευταία φορά που είδα τη δυστυχισμένην τη Ζουλιέτα ήτο μελαγχολική και καταβεβλημένη. Έπέρασαν από τότε τρεις μήνες, Όταν την ξαναρώτησα μου είπεν: —Δέν είμαι διόλου εύτυχής, κυρία μου.

Η καρδιά μου ένέγμυσεν από έρωτα που με καθιστά άνησυχό, δειλή, μοιστή και στό ίδια μου θά μάτια άκόμα. Ο έρωτας αυτός θά είναι ή καταστροφή μου. Αν καμμία φορά μάθετε ότι με βρήκαν σκοτωμένην, μορφείτε να βεβαιώσετε ότι μ' έσκότωσεν ό έραστής μου. Σας τό λέγω αυτό διότι προβλέπω ότι θά με σκοτώση. Μεγάλη συμφορά με άπειλει!

—Αυτά σου έλεπεν; έπιθύρουν ό κ. άνακριτής με ύπόκωπον φωνήν. —Ναι, αυτά. Βλέπετε τώρα ότι θά τιμωρούσε έναν άθώπο. Γρήγορα λοιπόν πρέπει να διατάξης να τόν άποφυλακίσουν.

Η Φρανσίνε έπήνε την πέννα και την έδωσε στον σύζυγόν της. Εκείνος όμως έσπρωξεν έλαφρά τό χέρι της και ταραγμένος από όσα άκούσεν άπήτησεν: —Αργότερα, αργότερα. Πρέπει να άνακα-

ERNESTE DAUDÉ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είνα φριζώδες! Σ' έρωτώ όμως: "Αν ένας σύζυγος άνεκάλυπτε την σύζυγόν του ότι τόν άπατούσε είχε δικαίωμα να την σκοτώση; —Μά γιατί ή ερώτησις αυτή; —Αλλά πέ μου, άπάντησε.

—Ο νόμος όρζει πονιάς τόν φονεύοντα ήν τόν άπατούσε είχε δικαίωμα να την σκοτώση; —Μά γιατί ή ερώτησις αυτή; —Αλλά πέ μου, άπάντησε.

—Εν τοιούτη περιπτώσει πρέπει και ό γέρος εκείνος ν' άδωσθή. Η εκδικισις είναι καμμία φορά πάξις δικαιοσύνης.

—Επί τέλους, Φρανσίνε. Πιλιάς πολύ παρδάσθ. Η περιέργειά σου αυτή πρέπει να παύση.

—Λοιπόν έστω, ως επανέλθωμεν εις τόν κατηγορούμενον. —Πάλι τό ίδια! Σε άπασχολεί λοιπόν τόσον πολύ ό καινούργιος αυτός;

—Αλλά μέχρι τώρα τίποτε δεν άποδεικνύει ότι αυτός έσκότωσε την κόρη του. Μία νέα γυναίκα άτιμασμένη σκοτώνεται. Την βρίσκουν νεκρή στο χρεβάτι της και κατηγορούν τόν πατέρα...

—Ο Κουτσογιάννης ήταν μόνος κοντά στην κόρη του, αγαπητή μου. Ας τ' άφήσωμεν όμως αυτά, εκτός άν θέλεις να με άντικαταστήσης στο γραφειόν αυτό.

Ο κ. Σαραμί έμυλλοσε με όρηγη που δεν μπορούσε να συγκρατήση. Η σύζυγός του προσποιήθηκε ότι δεν τόν έννοιωσε.

—Άκουσε τό όνομα της Ζουλιέτας που έπρόφερεν ό σύζυγός της, εσκότθησε άποτόμος και εφώνασε με φρίκη: —Ποιό όνομα επρόφερες; Ζουλιέτα; Πώς λοιπόν, ή ώραία εκείνη κόρη, που καθόταν κοντά στη γέφυρα του Γάρδωνος;

—Τήν γνωρίζεις; —Δέν θυμάσαι λοιπόν ότι μία μέρα, τό περασμένο καλοκαίρι που μάς έπιασε μία φοβερή βροχή άναγκασθήκαμε να καταφύγουμε σε μία βίλια κοντά στην όχθη του Γάρδωνος; Θυμάσαι άκόμα πόση έντύπρωσι μου έκανεν ή όμορφιά της κόρης εκείνης;

—Ναι, ναι, πράγματι... θυμάμαι τό περιστατικόν αυτό. —Από τότε την είδα δύο φορές. Μία μέρα ήλθε και στο σπίτι —Αλλά τότε θά σου εκμυστηρευθή τίποτε, έλεον ό άναγκαστής γεμάτος άνησυχία και έκπληξιν.

—Μου είπεν άκριτά ώστε αυτή την στιγμή νά μπορώ να βεβαιώσω ότι ό Κουτσογιάννης είναι άθώπος. —Τί λές; Έξηγήσου λοιπόν. —Είπα πώς ό Κουτσογιάννης δεν έσκότωσε την κόρη του. Την τελευταία φορά που είδα τη δυστυχισμένην τη Ζουλιέτα ήτο μελαγχολική και καταβεβλημένη. Έπέρασαν από τότε τρεις μήνες, Όταν την ξαναρώτησα μου είπεν: —Δέν είμαι διόλου εύτυχής, κυρία μου.

Η καρδιά μου ένέγμυσεν από έρωτα που με καθιστά άνησυχό, δειλή, μοιστή και στό ίδια μου θά μάτια άκόμα. Ο έρωτας αυτός θά είναι ή καταστροφή μου. Αν καμμία φορά μάθετε ότι με βρήκαν σκοτωμένην, μορφείτε να βεβαιώσετε ότι μ' έσκότωσεν ό έραστής μου. Σας τό λέγω αυτό διότι προβλέπω ότι θά με σκοτώση. Μεγάλη συμφορά με άπειλει!

—Αυτά σου έλεπεν; έπιθύρουν ό κ. άνακριτής με ύπόκωπον φωνήν. —Ναι, αυτά. Βλέπετε τώρα ότι θά τιμωρούσε έναν άθώπο. Γρήγορα λοιπόν πρέπει να διατάξης να τόν άποφυλακίσουν.

Η Φρανσίνε έπήνε την πέννα και την έδωσε στον σύζυγόν της. Εκείνος όμως έσπρωξεν έλαφρά τό χέρι της και ταραγμένος από όσα άκούσεν άπήτησεν: —Αργότερα, αργότερα. Πρέπει να άνακα-

λύψουμε τόν δολοφόνο. Ο Κουτσογιάννης δέν μπορ ή ν' άπαλλαγή. Είς τό πρόσωπον της Φρανσίνας έξεδιήθη μικρότατον παράπονον. —Είσαι καλός, πολύ καλός, έλεπε στον σύζυγόν της.

Τόν εκαιρέτησε και έφυγε. —Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ.

Αίγιους μήνας προτού δολοφονηθή ή ώραία Ζουλιέτα ή Φρανσίνε, συνδευομένη από τόν σύζυγόν της, έκαμε μιá έξοδημύ μεχρι της γέφυρας του Γάρδωνος. Έξαρνα, όπως συχνά συμβαίνει την έποχή τών κυνι-

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΡΑΧΟΥ ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.—Οι πυροβολισμοί συνταράσαν όλόκληρον την όδον διαμετρικώς. Ένας μοντέρρος ληστής, θεωρήσας πολύ κοπιαστικόν ν' αναρριχάται επί τών άπεκρήμων βράχων και να περιπλανάται εις τās χαράρας τών δασοδών όρών, ήλθε να πάρη τόν καφέ του εις ένα συνοικιακόν καφερείον τών Άθηνών.

Τό δράμα μετατρέπεται εις υπερτάτον διά να καταλήξη εις τραγηδία, την σκηνοθετημένην της οποίας άνέλθονοί χωροφύλακες. —Παρντίνε, είπες ό ληστής Μπαρμπούνης. Περνήστε στην άστυνομία να πάρωμε ένα τσάι!

Μία όπλισμένη χείρ ύψάνεται. Ο χωροφύλακες όπισθοχωρούν και έξαγουν περιττοφρον. Διά μία στιγμή γίνεσαι άναπαράστασις της νύκτας τής Αναστάσεως. Μπούμ! μπούμ! Η μάχη άρχεται. Ο ληστής πληγώνεται και πίπτει. Μαζή του πίπτει και ή αδελφή. Η πρώτη πράξις έτελειώσθη. Ένας λήστάρχος έκπλάνεται ήμιθανής μπροστά στην πόρτα ενός μικρού σπιτιού. Την είβαν στιγμήν μία νεαρά δεσποινίς, εις τό άπέγναντο σπίτι, τραγουδούσεν τόν Λακωνικόν. Η δεσποινίς αυτή άντιπροσώπευε επαξίως την ιδιολογίαν της νέας Άθήνας.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.—Ένας έραστής εις τό ζωμάτιον δύο συζύγων, Νέος τρυφερότατος, πλήν πολύ εύχιστός και εις άκρον δειλός. Η σύζυγός συγκινείται, ήλιβεται, θακρύνει και διά να παρηγορήση τόν κλαυθμηρίζοντα νέον τόν δέγγει εις τήν... κρεβατοκάμαρά της. Αίφνης πυροβολισμοί άκούονται εκει πλησίον. Η οικία όπου φιλοξενείται ό θλιβερός έραστής εβρίσκειται κατά συμβήσιν εκει κοντά εις την όδον διαμετρικώς όπου ληστί και χωροφύλακες μάχονται. Ο έραστής λιποθυμεί. Η σύζυγός άλλάφρον προσπαθεί να τόν βοηθήση να συνέλθη. Νέα συμφορά επισπίπτει επί της κεφαλής της ύποχρηστικής σύζυγος. Είς τήν οικίαν εισορμά ό σύζυγος. Η σύζυγός κροίει τόν κώδωνα του κινδύνου. Πλήν ό έραστής ούδεμίαν σημασίαν έδιδε. Έβαλοουθεύει και εβρίσκειται άναίσθητος. Ο σύζυγος άνοίγει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Δυστυχισμένην γυναίκα, τώρα τί θά κάμη; Μετά έν λεπτόν τό πάλν άπέλωτο. Ο έραστής έυλοκοπείται άγρίως από τόν συζύγόν. Συνέχεται τότε άμέσως και ρίπτεται από τό παρθέρον.

Τό τελευταίον ήθημα του ληστάρχου Μπαρμπούνη είχε πληρώσει και αυτό τόν φόρον του εις τό ληστρικόν εκάσιλιον. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

κων καυμάτων, ό ούρανός, σκεπάσθηκε από πυκνά και μαύρα σύννεφα, σε λίγο δε ή καταιγίς ήτο άνοήτο εντος και καθέναν ζητούσε να προφυλαχθή όσο μπορούσε άσφαλέστερα, ζητώντας άσυλιον στα σπήτια που εβρίσκονταν εκεί κοντά.

Ο κ. και ή κ. Σαραμί κατέφυγον στη βίλλα όπου έμεινε ή Ζουλιέτα, ή ώραία, αλλά νόθος και μη άνεγνωρισμένη κόρη του Κουτσογιάννη.

Τα λεπτά χαρακτηριστικά της ώραίας κόρης, τα ξανθά της μαλλιά, τό ζωφό της βλέμμα και έν γενει όλες εκείνης ή χάρες της έπιείσθη ήτο προικισμένη την παρουσίαν εις άκρον γοητευτικήν. Ο κ. Σαραμί ήλεκτρίσθη από την θεϊαν εκείνην ώραϊότητα. Η καρδιά του ένέγμυσεν από φλογός και καθορούλους έπιθυμίας.

Ητο τότε 40 ετών. Είχε νυμφευθή για δευτέρα φορά μόλις πρό δύο ετών και, μολοντί εκ του πρώτου γάμου άπέκτησε ένα παιδί, ένα άγόρι, που τώρα είχε γίνει σωστός άνδρας, έν τούτοις μέσα στην ένθουσιώδη καρδιά του διατηρούσε νεανικές όρεξις που ύπερβαίναν τα συνηθισμένα όρια, λόγω του ζωηρού και βιαίου χαρακτήρος του.

Άλλωστε, ως όμολογηθή, δεν έννοιωσε την εύτυχία που πηγαίει από τόν συζυγικόν έρωτα. Δέν αγαπούσε τη γυναίκα του. Την έννυμφευθή κυρίως διότι ήτο πλουσία και από καλήν οικογένειαν. Άλλά και ή Φρανσίνε έδέχθη ως σύζυγον τόν κ. Σαραμί χωρίς να τόν αγαπή. Η άπερισκέψια και όχι ό έρωας τήν οδήγησαν πρός τόν γάμον. Ο κ. Σαραμί περιπαθής, αλλά και άστυος όπως ό Δόν Ζουάν, έπέρασεν όκτώ ήμέρας μέσα στην έρωτικήν μέθη που τό έπροξένησεν ή άπόλαυσις του λεπτοκαμωμένου και ήδονικού έγκεινου πλάσματος. Όταν όμως έπέρασαν ή όκτώ ήμέρες και όταν ή έπιθυμία του Ικανοποιήθη άκριτά, ό κ. Σαραμί κατάλαβε καλά ότι ούδέποτε θά μπορούσε ν' αγαπήση τη γυναίκα του προς την όποιαν, άλλωστε, δεν καθώρθωσεν, ούτε κατ' επιφάνειαν, να έμυνησθή έρωτα, όπως κ' έκείνη είχε ένκαίριος έννοη ότι ό άνθρωπος; Εκείνος δεν ήτο ν' άνοητή ό κατάλληλος σύζυγος.

Αυτή ήτο ή αισθηματική κατάστασις του κ. Σαραμί όταν συνήτησε τη Ζουλιέτα. Την αγαπήσε τότε περισσότερο από τη γυναίκα του, διότι τα προσκόμματα που εβρίσκον εις την ερωτικήν του αυτή περιπέτεια έμεγάλωσαν τόν έρωτά του και τόν έκαναν φλογερότερο.

Υστερα από λίγο καιρό, από την ήμερα που για πρώτη φορά ό Σαραμί είδε τη Ζουλιέτα, βασιανόμενος από την άνάνησιν του θελκτικού εκείνου πλάσματος, την επισκέφθη εκ δευτέρου.

Η Ζουλιέτα ήτο μόνη. Ο Σαραμί ετόλμησε να της όμολογήση άμέσως τό σκοπό της επισκέψεώς του και εις τό θάρρος να της μιλήση εν τόν ένοχον έρωτά του.

Η Ζουλιέτα έδειξε μεγάλην αγανάκτησιν. Θυμόταν, ότι την ήμερα που για πρώτη φορά είδε τόν άνακριτή, του όποιου ή άπασιία κάλλογη συντεράζεε τό πνεύμα της, αυτός είχε μαζί του μια νέα γυναίκα.

—Με αγαπάτε σεις; Άλλ' είσθε παντρενος του είπεν. —Οχι, άπήτησεν άναϊδώς εκείνος. Η γυναίκα μου είδες ήταν άδελφή μου.

Η Ζουλιέτα έπίστεψε κ' έδέχθη ν' ακούση όλην την ερωτική του εξομολόγησιν, όλα τα γλυκόλογα της αγάπης με τα όποια εκείνος προσπαθούσε να την παρασύρη. Ητο νέα, εύπιστη, ώραία, φιλάρεσκη. Τό αίμα του Κουτσογιάννη έρρεε στής φλέβες της. Κόρη άπλοική έπίστασεν άμέσως στην παγίδα που άνδρώπων εκείνου, που είχε χέρινα κατάλευκα σαν γυναίκα και που της μιλούσε με τρυφερότητα τέτοια στην όποια εκείνη δεν ήτο συνηθισμένη.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Table listing names of participants in the Philic Competition, categorized by gender (ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΝΕΟΙ) and age groups (Ψήφοι).

Table listing names of participants in the Philic Competition, categorized by gender (Σεμίραμις, Άνδρα) and age groups (Ψήφοι).

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΦΩΝΕΑ ΤΗΣ ΖΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Text describing the competition for the voice of Julietta, mentioning the prize and the names of the participants.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

Advertisement for the 'Sphairas' bookstore, listing various books and their prices.

ΝΤΙΝΑ ΝΤΕ ΔΑ ΡΟΖΑ

Text describing the 'Sphairas' section, mentioning the names of the participants and the prize.

30 ΔΕΙΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Text describing the 'Sphairas' section, mentioning the names of the participants and the prize.

Text describing the 'Sphairas' section, mentioning the names of the participants and the prize.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Text describing the 'Sphairas' section, mentioning the names of the participants and the prize.

Text describing the 'Sphairas' section, mentioning the names of the participants and the prize.

Ο ληστήρχος Μπαρμπούνης δεν ήτο μόνον ὁ δῆμιος ἀνθρωπίνων κεφαλῶν, ἀλλὰ καὶ κιοιδιῶν. Ὅπως ὅλοι οἱ λησταί, εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἐρωτικὴν του περιπέτειαν. Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰκὼν ἀνήκει εἰς τὴν ἐρωμένην του Μαρίαν Λαγούτᾶ, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ληστοῦ ἐκ Κρήτης τὸν συνώδευσε μέχρι Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ ὁμοῦς ἡ Μαρίκα, ἐξαντλήσασα τὴν ὑπομονὴν της καὶ κουρασμένη πλέον ἀπὸ τὸν περιπετειώδη βίον, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε καταδικάσει ὁ Μπαρμπούνης, ὁ ὁποῖος ἐκτός ἀπὸ τὰ θηριώδη ἐνστικτὰ τῶν ὁποίων θυμὰτα εἶχαν πέσει τόσοι καὶ τόσοι, ἦτο καὶ εἰς ἄκρον ζυλότυπος.

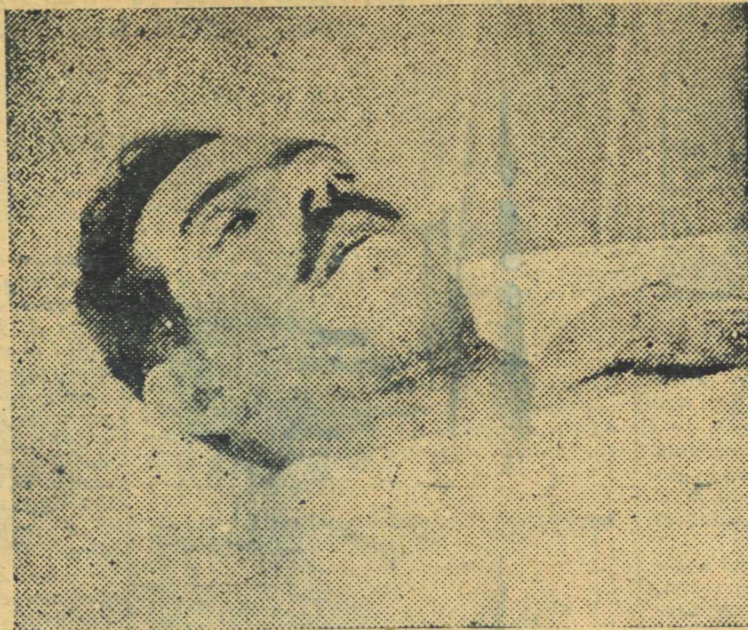
Τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, ὅταν καὶ πάλιν εἶχε μετοβῆ εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, συνήντησε τὴν ἐρωμένην του, τὴν ὁποίαν φεύγων τότε δι' Ἀθήνας εἶχε ἐγκαταλείψει, ἔξω ἀπὸ ἓνα καφενεῖον. Ὁ Μπαρμπούνης τὴν ἐπλησίασε καὶ ἀντὶ χαιρετισμοῦ τὴν ἐπυροβόλησε δις. Κατόπιν, ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, ὁ ὑποχρεωτικὸς ἐραστὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον διὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ἡ δυστυχὴς Μαρίκα ὁμοῦς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἔπαυσεν ν' ἀγαπᾷ τὸν Μπαρμπούνην. Ὁ ληστὴς ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς διαβολικὴν ἐπιβολήν. Ἡ ἀρήϊος φυσιογνωμία του, τὸν ἀγέρωχον τῆς παραστάσεώς του καὶ ἡ τραχὺ σαμπεριφορὰ του εἶχαν ποιῆσαι τὴν Μαρίκαν μέχρι ταιούτου σημείου ὥστε εἶχε καθυποταχθῆ τελείως εἰς αὐτόν. Αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος καὶ ὁ δεσπότης της, ὁ ἐξουσιαστής τῆς ζωῆς της καὶ τῆς ψυχῆς της.

Τετράκις ὁ Μπαρμπούνης τὴν εἶχε τραυματίσει ζηλοτυπίας ἐξ ἀφορμῆς ἀναξίων σημείων περιστατικῶν.

Κάποτε εἶχε καταπεύσει εἰς τὴν Κρήτην μιὰ μοῖρα τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, κάποιος δὲ ὑπαξιωματικὸς παρατηρήσας ἓνα ἀπόγευμα τὴν Μαρίκαν, ἡ ὁποία σημειωτέον ἦτο ἐξαιτίας καλλονῆς, ἀντιπροσωπεύουσα ἐπαξίως τὸν ἄνθρωπον τῆς Ἑλληνικῆς ὠραιότητος, ἐζήτησε νὰ τὴν φωτογραφῇ. Ἐκεῖνη ἔδεδεχθη. Αἰφνης ὁμοῦς ἐνεφανίσθη ὁ Μπαρμπούνης καὶ εἶδε τὸν ὑπαξιωματικόν. Τοῦτο ἐφθασε διὰ νὰ ἐκμανῇ ὁ ζυλότυπος ἐραστὴς. Τὸ φινάλε ἦτο νὰ πληρώσῃ πάλιν με τὸ αἷμα της ἡ ἀτυχὴς Μαρίκα τὸ νέον ἐλαφρόν της παρὰπτωμα.

Καὶ τὴν φορὰν ὁμοῦς αὐτὴν ἡ Μαρίκα οὔτε διεννοήθη κἄν νὰ παύσῃ ν' ἀγαπᾷ τὸν Μπαρμπούνην. Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ἀκόμη ὅτι ἀνδεχόμενον ἦτο κάποτε νὰ παύσῃ νὰ βλέπῃ τὸν ἐραστὴν της καταλαμβάνετο ὑπὸ φρίκης. Κάποτε, εἰς στιγμὰς ἀσυγκρατήτου πλέον ἀπελπισίας, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὁ Μπαρμπούνης τὸ ἔμαθε καὶ τὴν ἠπειλήσεν ὅτι, εἰν ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειραν θὰ τῆς

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ληστήρχου Μπαρμπούνη, ὅστις ἐφρονεῖτο πρὸ ἡμερῶν ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς τὴν ὁδὸν Διομείας.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Μπαρμπούνη Μαρίκα Λαγούτᾶ. (Φωτογραφία ἀποσταλεῖσα ἐκ Χανίων τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου μας κ. Χρ. Κοητικῆς).

κόψῃ τὸ κεφάλι. Ἐστὶ ἡ Μαρίκα ἐξηκολούθησε νὰ παραμένῃ ἡ ἀλευθέρωτη σκλάβη τοῦ Μπαρμπούνη, ὁ ὁποῖος ἀληθῶς ἦτο διὰ τὴν ἀγαποῦσεν, ὅτι ἡ Μαρίκα δι' αὐτόν ἦτο ἡ μοναδικὴ γυναῖκα μετὴν ὁποῖαν συνεδέετο. Τὴν ἀγαποῦσεν ὁμοῦς κατὰ πρωτότυπον ἐντελῶς τρόπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νὰ τὴν θεωρῇ ἀποκλειστικῶς ἰδικόν του κτήμα, μιὰν ζωὴν ἡ ὁποία ἦτο ἐντελῶς εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ὅταν, ἀναχωρῶν ἐκ Κρήτης, τὴν παρέλαβε μετῆ του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἡ Μαρίκα, εἶχε χάσει πλέον, λόγῳ τῶν διαρκῶν βασάνων, ὅλην τὴν δροσιν τῆς ὠραιότητός της καὶ ὅλο τὸ σφύγιος τῆς νεότητός της. Ἦτο τότε μόλις 26 ἐτῶν καὶ ἐφαίνετο 40.

Ὁ ἐραστὴς της τὴν εἶχεν βασανίσει καὶ κακοποιήσει τόσον ποῦ ὅσον καὶ ἂν εἶχε δυνατὴν κρᾶσιν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ. Κακοποιῶν καὶ βασανίζων τὴν ἐρωμένην του ἠσθάνετο ὁ Μπαρμπούνης ἄπειρον ἀγαλλίασιν, τὴν ἀγαλλίασιν ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται τὰ θηρία εἰς τὴν θῆαν αἵματος. Περιέργως ἐρωτικὴ ἰδεολογία ἐραστοῦ.

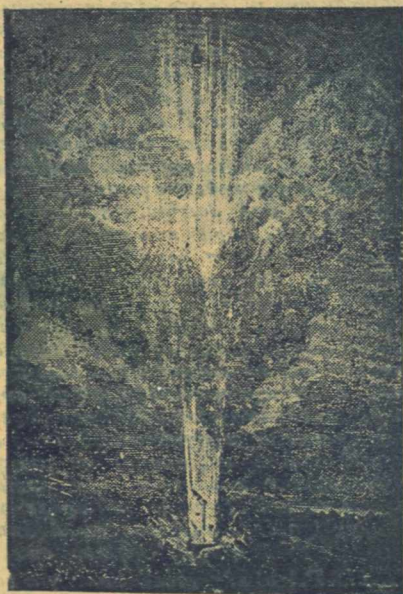
Ὅσάκις ἡ Μαρίκα ἀπεπειράτο, παρουσιά τοῦ ἐραστοῦ της, νὰ μειδιάσῃ ὁ Μπαρμπούνης ἐξηγριῶνετο. Ἐφρανιάζετο ὅτι ἡ ἐρωμένη του διὰ νὰ ἔχῃ διάθεσιν διὰ μειδιάματα τοῦτο εἴημαιεν ὅτι δὲν τοῦ εἶδιδε σημάσια, ὅτι δὲν τὸν «λομάριζε». Καὶ ἐπετίθετο ἐναντίον της καὶ τῆς ἀντικαθίστα τὸ μειδίαμα με πικρότατον παράπονον. Τὰ δάκρυα ἐξέμιζαν τὰ μάτια της. Καὶ τότε ὁ Μπαρμπούνης ἐφευγεν εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηκολούθει νὰ ζῆ ὁ μαρτυρικὸς ἔρωσ τῆς Μαρίκας.

Τὴν τελευταίαν ὁμοῦς φορὰν ποῦ ὁ Μπαρμπούνης τὴν ἐκακοποίησε, τραυματίσας αὐτὴν διὰ μαχαίρας, ἡ Μαρίκα πλέον δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν. Καὶ μιὰν ἡμέραν ἐγκατέλειψε τὴν κυρίαρχόν της, τραπέζια πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ἐδυνάσθη δι' αὐτὴν ὁ Μπαρμπούνης ἐφρονεῖτο, διότι εἰν ἔξῃ ἀκόμη ἀσφαλῶς ἡ Μαρίκα θὰ ἐπλήρωσε με τὴν ζωὴν της τὴν ἐλευθερίαν της.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ ληστήρχου Μπαρμπούνη, τοῦ περιφήμου διὰ τὰ ληστρικά του κατορθώματα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν θάρρος του, τὸ ὁποῖον τὸν ὠδήγησε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας ὅπου ἐπὶ πολὺν καιρὸ περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς ἀτάραχος καὶ ἀπίστοτος, τις οἶδε ποῖον νέον ἄθλον του σχεδιάζων.

ΠΩΣ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΤΟΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ βολὴ ἐναντίον τῆς Σελήνης.

ῥικὴ του περιμέτρος θὰ ἦτο 9 ποδῶν πλάτους καὶ 12 ὕψους. Διὰ νὰ εἶναι δὲ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλητέρας ταχύτητος τὸ βλήμα κατασκευάζεται ἀπὸ ἀλοφρίνιον, ἡ κατασκευὴ του δὲ θ' ἀποτελέσῃ κυ-

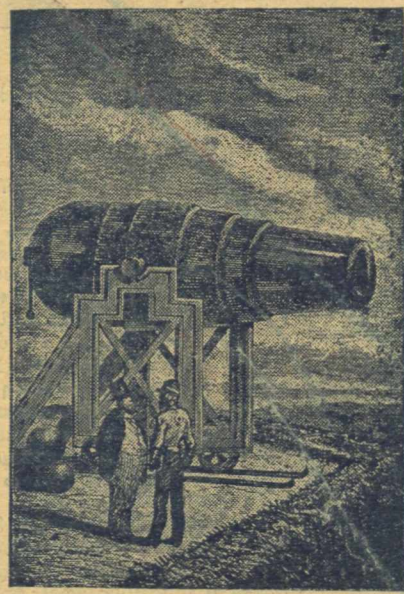
ἜΓΟΙ ὀκτῶ πλανῆται, οἱ στρεφόμενοι γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἔχουν καὶ αὐτοὶ τοὺς δικούς τους δορυφόρους ὁ καθένας. Ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Κρόνος ἔχουν ἀπὸ ὀκτῶ δορυφόρους. Ὁ Ζεὺς τέσσαρας, ὁ Ποσειδῶν τρεῖς καὶ ἡ Ἥρῃ ἓνα. Ὁ δορυφόρος τῆς γῆς, ποῦ εἶνε ὁ ἀφανέστερος ἀπὸ ὅλους τοὺς δορυφόρους τοῦ ἡλιακοῦ κόσμου, ὀνομάζεται Σελήνη, τῆς ὁποίας τὴν κατάκτησιν ἐπιδιώκουν αὐτὴν τὴνφορὰν οἱ Ἀγγλοί.

Ο ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ

Τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ἐκσφενδόνισις τοῦ βλήματος ἐναντίον τῆς Σελήνης ὁ Οὐρανὸς πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθρόος καὶ ἡ Σελήνη νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ζενίθ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δυνηθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ οἱ ἄλλοι διάφοροι ἀστρονόμοι νὰ παρακολουθήσουν τὸ βλήμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ φανῇ σάν μικρὰ μαύρη γραμμὴ ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ δίσκου τῆς Σελήνης.

Τὸ βλήμα θὰ ἐκσφενδονισθῇ ὑπὸ τοῦ τεραστίου πυροβόλου διὰ πύργου τοῦ ὁποῖου θὰ παραχθῇ ὑπὸ ἡλεκτρικῆς συστοιχίας. Τὰ σύματα τῆς ἡλεκτρικῆς αὐτῆς συστοιχίας θὰ εἶναι ἠνωμένα με τὸ πυροβόλον καὶ κλεισμένα μέσα σὲ μιὰ ἀπομονωτικὴν ὕλη. Ἀπὸ μιὰ στενὴ δὲ ὅπῃ ἡ ὁποία θ' ἀνοιχθῇ εἰς τὸ πυροβόλον καὶ τὸ πῦρ θὰ μεταδοθῇ εἰς τὸ βλήμα.

Τὸ βλήμα θὰ πληρωθῇ εἰς ὕψος τριῶν ποδῶν ἀπὸ νερὸ ποῦ θὰ βαστάξῃ ξύλινον δίσκον ἐντελῶς προσηρμοσμένον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν πλευρῶν τοῦ βλήματος καὶ ἀνεβοκατεβαίνοντα. Τὰ τεῖχη τοῦ βλήματος θὰ εἶναι περιβεβλημένα ἀπὸ παχὺ στρώμα δερμάτος παραγεμισμένον με μετάξι. Ἡ ἐξωτερικῶς θαῦμα τέχνης. Τὰ πρῶτα πειράματα τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Σελήνης ἔγιναν πρὸ δύο μηνῶν πλησίον εἰς μιάν τῶν Ἀγγλικῶν θαλασσῶν, εἶχαν δὲ πολὺ εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Τὸ πυροβόλον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐκσφενδονισθῇ τὸ βλήμα ἐναντίον τῆς Σελήνης.